

Molts de vosaltres us deveu demanar com és que he fet un viatge tan llarg per venir fins aquí al Japó, en concret fins a Niimi i encara més en concret fins al museu de l'Ifurai.

Soc una artista de Barcelona, de Catalunya, i quan vaig tenir les primeres notícies de l'art Jomon estava fent una sèrie d'escultures, de figures, relacionades amb la vida al bosc i el que s'hi amaga, el qui hi viu, la vida transformant-se. Ja en aquest moment em vaig sentir atreta per l'estètica Jomon. Els atuells, les figures, els doguus. Sempre m'ha interessat el que transcendeix l'anècdota i es configura com un món de significats en diàleg amb els éssers humans.

I així va venir una cosa rere l'altra, primer la informació i després la intuïció que el que anava sabent em portaria a treballar d'una altra manera. I així vaig arribar fins aquí. Venir no ha estat fàcil. Però aquí em teniu, ja fa quinze dies que treballo al taller de l'Ifurai.

Quina ha estat l'experiència? He de dir que ha estat profunda. Diria que l'explosió de bellesa que he trobat aquí al museu de l'Ifurai m'ha impactat ben endins. La bellesa i la defensa de la vida, la pregària per la vida, el desig interior i alhora intens que la vida amari totes les coses, overflowing.

La vida com l'aigua que corre i rega els camps, com l'arbre que tira amunt i dona fruit. I les figures femenines que en parlen i pregunten perquè la vida segueixi. Els dogus.

Així doncs, l'Ifurai m'ha introduït en un món tècnic, estètic i espiritual del qual el que sabia fins ara era més aviat superficial. En aquest context he après molt, i m'he enriquit, com a artista i com a persona. Així, la meva obra i la meva pregària més personal i artística s'han tenyit de l'esperit Jomon.

Potser hi ha persones que consideren l'obra de l'Ifurai i del seu fill Genya passada de moda, antiga en un mal sentit, lletja fins i tot. A mi em sembla que no hi ha un sol concepte de bellesa i que, segons com t'ho miris, de possibles belleses n'hi ha unes quantes: la bellesa de la ciència, la de la tècnica, la del disseny, la d'altres estètiques i tendències artístiques actuals i anteriors en el temps... Però us diré una cosa, aquesta Bellesa amb majúscula de què us parlo ha estat reconeguda internacionalment per institucions molt importants ja fa uns quants anys, i els estudis es van ampliant i l'interès no decreix, ans al contrari. L'interès augmenta, i l'Ifurai ha estat reconegut com un dels principals defensors i mantenidors de l'art Jomon i reconegudes les seves aportacions estètiques com a continuador.

Ja per acabar: gràcies al treball de recuperació dut a terme per l'Ifurai i el seu fill, i a la seva producció contemporània d'art Jomon, el món sent a parlar d'aquesta herència

indefugiblement japonesa, una herència que parla del passat, que ens acostava als nostres avantpassats i ens parla de nosaltres mateixos, com també ens ajuda a viure el present, a formar-ne part i a enriquir-lo.

Tot plegat amb una sola pregària que ho concentra tot: que la vida vessi arreu.

En darrer lloc, us vull demanar un esforç: estic convençuda que aquest museu de l'Ifurai i aquest taller s'han de donar a conèixer arreu del món i arreu del Japó. És un llegat viu que cal compartir, i ha de rebre estímuls i el reconeixement de la societat japonesa i la internacional. L'aportació que l'Ifurai, el gen ya i la yoshiko fan és enorme, generosa i... imprescindible.

Vull aprofitar aquest moment per donar les gràcies a tothom, a l'Ifurai, la yoshiko i el genya. I també a la família moritani, que tan amablement m'ha acollit a casa seva.

I ara sí, acabo. Amb tot el meu agraïment i respecte, Núria G.

www.nuriagcaldes.cat

nuriagcaldes@gmail.com